

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

A. Ch., nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2020, č. j. OAM-6/LE-LE26-LE05-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2020, č. j. OAM-6/LE-LE26-LE05-2020, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobkyně namítá porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a dalšími předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

porušení § 14 zákona o azylu, porušení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny potřebné skutečnosti, § 50 odst. 4 správního řádu z důvodu, že správní orgán nepřihlížel pečlivě, co v řízení vyšlo najevo, porušení § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl potřebné důkazy, porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán neuvedl v odůvodnění, jakými úvahami se řídil, a konečně porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Žalobkyně uvádí, že požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu, její žádost byla však zamítnuta. Proti tomu podala žalobu, řízení o ní stále probíhá. Následně s ní bylo vedeno správní řízení o uložení správního vyhoštění, které nebylo doposud pravomocně skončeno. Dne 3. 1. 2020 byl žalobkyni odepřen vstup na území ČR. Dne 4. 1. 2020 proto požádala o mezinárodní ochranu a aktuálně se nachází v tranzitním prostoru mezinárodního Letiště Václava Havla ve statusu žadatelky o mezinárodní ochranu a byl jí rozhodnutím MV ČR OAMP s nabytím právní moci dne 7. 1. 2020 odepřen vstup na území.
4. Žalobkyně namítá, že je osobou zranitelnou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a k jejímu zajištění podle ust. § 46a odst. 3 zákona o azylu není důvod přistoupit. Odůvodnění správního orgánu v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území není podloženo důkazy, které by potvrzovaly domněnku, že jednání žalobkyně bylo vedeno snahou obejít vízovou povinnost a uložení odepření vstupu a vyhnout se tak povinnosti opustit území s cílem vynutit si vstup na území.
5. Namítá, že jsou v jejím případě naplněny důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Je ve věku blízkém mladistvých a je osobou zranitelnou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Naplnění tohoto pojmu vyplývá z předložené psychologické zprávy vypracované krizovým psychologem, dále vypracovaným odborným znaleckým posudkem z oboru psychiatrie. Její závažný psychický stav, byť latentně, existoval u žalobkyně již od roku 2013, projevující se symptomy psychické poruchy s ataky v určitých časových intervalech v závislosti na okolnostech, například v podobě nedokonaného pokusu o sebevraždu a opakovaného sebepoškozování. Uvedené psychologické zprávy dokazují, že je žalobkyně zranitelnou osobou, především s ohledem na fakt, že žalobkyně našla ve 14 letech svou matku mrtvou, což ji velmi negativně zasáhlo.
6. Žalobkyně nesledovala podáním žádosti o mezinárodní ochranu obejít zákon o pobytu cizinců. Podání žádosti bylo vyústěním stresu, který odepření vstupu vyvolalo. Do okamžiku jejího odcestování dne 31. 12. 2019 se soudní a správní cestou domáhala prostřednictvím tehdejšího zmocněného zástupce svých práv, která byla postupem správního orgánu v dalších řízeních potlačena a byla vystavena situaci, kdy nebyla jiná možnost, než požádat o mezinárodní ochranu. Její současný pobyt v uzavřeném azylovém zařízení vyvolává ataky traumatu prožitého v dětství v podobě sebeobviňování a sebepoškozování, ke kterému došlo i na tomto uzavřeném azylovém zařízení.
7. Za rezignaci na úřední povinnost žalovaného žalobkyně považuje opakovanou ignoraci žádosti o psychologickou podporu a lékařské ošetření, kdy psycholog MV navštívil žalobkyni až po jí zajištěné návštěvě psychologa a lékařka pouze při měření tlaku se žalobkyně zeptala co to má za čerstvé jizvy na rukách, po odpovědi žalobkyně lékařka pouze zkonstatovala, že pokud to přistě udělá, vezme si lékařka pásek a naseká jí. V uvedeném zařízení není k dispozici stálá lékařská služba ani psychologická podpora. Přes

žalobkyní vznesené prosby a podaný podnět žalovanému ze dne 15. 1. 2020, žalovaný svoji povinnost průběžně zkoumat stav žalobkyně a přistoupit k jejímu případnému převozu do přijímacího střediska Zastávka u Brna, kde je stálá lékařská služba, reagoval v podobě odpovědi ze dne 23. 1. 2020.

8. Žalobkyně dále namítá, že není možné považovat za bezpečnou žádnou zemi mimo ČR, kde má žalobkyně rodinné vazby. Závěr, že ve smyslu ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců není rodinným příslušníkem, je chybný. Naopak její babička a sestra těmito rodinnými příslušníky jsou. Žalobkyně má za to, že je osobou zranitelnou s přímou (pokrevní) vazbou na občana Evropské unie. Že je na tomto občanovi (své tetě) závislá jak finančně, tak je zde silná citová vazba, která vznikla již v raném dětství. Teta se o ni v útlém věku starala a po smrti matky finančně podporovala obě neteře a babičku.
9. Zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu pro její zjevnou nedůvodnost považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V průběhu řízení bylo objasněno, že žalobkyně se návratu na Ukrajinu obává z bezpečnostních důvodů, neboť tam probíhá válka. Nemá tam žádné zázemí a příbuzné, neboť celá její rodina pobývá v ČR a zde též začala studovat VŠ. Žalovaný uvedené důvody nepovažuje za azylově relevantní. Žalobkyně sama výslovně uvedla, že na Ukrajině neměla žádné konkrétní problémy. Skutečným důvodem podání žádosti je podle žalovaného snaha o legalizaci pobytu, neboť je zřejmé, že žádost podala až poté, co se neúspěšně pokusila získat pobytové oprávnění. Institut mezinárodní ochrany je přitom třeba považovat za výjimečný. Žalovaný se nezabýval zkoumáním, jsou-li zde důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť žádost žalobkyně je zjevně nedůvodná a dle § 16 odst. 3 zákona o azylu tak tyto důvody netřeba posuzovat.
11. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
12. Dne 7. 1. 2020 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Do tohoto protokolu žalobkyně uvedla, že v ČR opakovaně pobývala. K otázce, kde na Ukrajině bydlela, uvedla, že na Ukrajině studovala a v době studia bydlela na koleji. Jinak bydlela u babičky v O. na adrese 6. g. 143. Na Ukrajině již nikdo z její rodiny nežije, babička a sestra již jsou v ČR. Žádaly o pobyt. Babičce její žádost zamítli a sestra ještě čeká. Mají ale překlenovací štítek. K otázce, čím se žalobkyně na Ukrajině živila, uvedla, že z prostředků její tety, teta ji podporovala. Ukrajinu pak žalobkyně opustila, protože má rodinu v ČR. Dostala se tu na vysokou školu a celá její rodina se do ČR přestěhovala. K dotazu, proč o azyl již nepožádala dříve, když v ČR pobývala od roku 2016, uvedla, že se pobyt snažila zařídit jiným způsobem.
13. Žalovaný dne 16. 1. 2020 vydal rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že bylo objasněno, že důvodem podání žádosti byly obavy žalobkyně o její bezpečnost, neboť na Ukrajině je válka. Dalším důvodem bylo, že ve vlasti nemá žalobkyně žádné zázemí, neboť celá její rodina žije v ČR, kde začala též studovat vysokou školu. Žalovaný uvedl, že Ukrajinu lze v současné době považovat za bezpečnou zemi se stabilním politickým systémem. Ani žalobkyně žádné problémy ve vlasti nezaznamenala, neprokázala, že by jí ve vlasti mělo hrozit nějaké konkrétní nebezpečí. Pochází z Kirovohradské oblasti, která je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Žalovaný dodal, že vzhledem k tomu, že byla žádost žalobkyně posouzena jako

nepřípustná, není v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu zapotřebí posuzovat blíže jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila, proto byl její souhlas presumován.
16. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
17. Dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu: *„[p]ro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“*
18. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: *„[p]ro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.“*
19. Dle § 14 zákona o azylu: *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
20. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu: *„[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
21. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu: *„[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neurvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
22. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními*

prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti a provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.

23. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zamítá jako zjevně nedůvodná.“
24. Jádrem námitek žalobkyně je, že se domnívá, že žalovaný měl její žádost posoudit jako přípustnou a zabývat se tím, zda jsou u ní dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti uvedla, že má za to, že je osobou zranitelnou de § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, což potvrzuje psychologická zpráva a znalecký posudek z oboru psychiatrie, kdy se u žalobkyně konkrétně od roku 2013, byť latentně, projevuje psychická porucha, jejímž důsledkem byla mj. snaha o sebevraždu či sebepoškození.
25. Zásadní otázkou proto je, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost žalobkyně posoudil jako nepřípustnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
26. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).

27. Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
28. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině přesto opatřil další podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 a 3 rozhodnutí. Konkrétně vycházel z Informace OAMP MV ČR Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, Informace OAMP Ukrajina – situace v zemi ze dne 25. 4. 2019 a z Informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019. Na základě zjištění z uvedených podkladů žalovaný potvrdil, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi se stabilním demokratickým parlamentním zřízením a pluralitním systémem. Žalobkyně pochází z Kirovohradské oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země a návrat žalobkyně do ní je zcela bezpečný.
29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
30. Žalobkyně při pohovoru uvedla, že se obává návratu na Ukrajinu z důvodu tamní špatné bezpečnostní situace, avšak neuvedla žádné konkrétní problémy či obtíže, které by tam měla mít, tím méně skutečnost, na základě které by bylo možné se domnívat, že by jí mohlo hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Absence rodinného a materiálního zázemí a související ekonomické či sociální potíže takovými důvody nejsou. Žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by prokazovala, že Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Žalovaný proto postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou.
31. Z důvodu aplikace tohoto ustanovení v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný tedy postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval.
32. Žalobkyně konkrétně namítala, že jí měl být udělen z humanitárních důvodů, neboť zde jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, konkrétně uvedla, že je ve věku blízkém mladistvých a je osobou zranitelnou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Naplnění těchto kategorií podle žalobkyně vyplývá z předložené psychologické zprávy vypracované krizovým psychologem, psychoterapeutem, pracujícím pro Armádu ČR, dále vypracovaným odborným znaleckým posudkem z oboru psychiatrie. Její závažný

psychický stav latentně existoval již od roku 2013 a projevoval se symptomy psychické poruchy s ataky v určitých časových intervalech v závislosti na okolnostech, například v podobě nedokonaného pokusu o sebevraždu a opakovaného sebepoškozování. Žalobkyni také velmi negativně zasáhlo, že nalezla ve 14 letech svou matku mrtvou.

33. Tvrzení ohledně zdravotního stavu žalobkyně, jejího věku či skutečnosti, že se jedná o osobu zranitelnou podle zákona o azylu, které žalobkyně považuje za důvody zvláštního zřetele hodné, však však spadají do uvedeného rozmezí důvodů (jde konkrétně §14 zákona o azylu), které není třeba zkoumat, jestliže se jedná o žadatele, který přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a jde o zjevně nedůvodnou žádost.
34. Na podporu svých tvrzení žalobkyně předložila soudu příslušné důkazy, kterými jsou zejména dokumenty vypovídající o jejím zdravotním stavu (psychologické zprávy, znalecký posudek z oboru psychiatrie), dále potvrzení o studiu, rozhodnutí ve věci povolení vstupu ze dne 7. 1. 2020 OAM-6/LE-LE05-LE05-NV-2020, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 11. 2019 č. j. MV-152757-4/SO-2019, podnět a sdělení MV ČR OAMP ze dne 23. 1. 2020. Navržené důkazy se vztahují k prokázání skutkových zjištění ohledně zdravotního stavu žalobkyně a její pobytové historie. Jsou však bez vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, nedokládají ani žádnou skutečnost, ze které by bylo zřejmé, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit pronásledování, vážná újma nebo jiné nebezpečí. Jejich provedení by nemělo význam, neboť i kdyby žalobkyně prokázala, že v jejím případě jsou důvody zvláštního zřetele hodné, žalovaný by tyto důvody, jak bylo uvedeno, s odkazem na § 16 odst. 3 zákona o azylu nezohlednil. Existence či neexistence důvodů zvláštního zřetele hodných by nemohla nic změnit na výsledku řízení.
35. Soud uzavírá, že jelikož žalovaný žádost žalobkyně posoudil jako zjevně nedůvodnou, a tudíž se nezabýval důvody uvedenými v § 14 zákona o azylu, neobstojí ani její námitka ohledně porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný rodinné poměry žalobkyně vůbec nezkoumal. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může navíc dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Udělení mezinárodní ochrany je zcela výjimečně možné v situaci, kdy si žadatel vytvořil na území ČR takové rodinné a soukromé vazby, že by již nutnost pouhého vycestování z České republiky byla nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Toto však případ žalobkyně není. Žalobkyně neprokázala, že by nemohla na Ukrajině své vazby realizovat. Uvedla, že její babička a sestra jsou také v ČR, kde žádají o pobytové oprávnění, avšak babičce žádost zamítli a sestra čeká na rozhodnutí. Na Ukrajině žalobkyni podporovala teta, byt, ve kterém tam pobývala, patřil její druhé tetě. Vztah žalobkyně k tetě a dalším rodinným příslušníkům není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
36. Jakkoli soud chápe, že situace žalobkyně je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. Případná špatná ekonomická nebo sociální situace ani absence zázemí není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné,

zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje. V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem.

37. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
38. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce